

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **S.**, so sídlom v **L.**, zastúpeného JUDr. **J.**, advokátkou so sídlom v **L.**, proti odporcom **1/ E.**, **2/ Z.**, obom bývajúcim v **L./15**, a zastúpeným JUDr. **P.**, advokátom so sídlom v **D.**, **o zaplatenie 7 156,64 €** (215 601 Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 10 C 46/2002, o dovolaní navrhovateľa a odporcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. júla 2007 sp. zn. 9 Co 105/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** výrok rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. júla 2007 sp. zn. 9 Co 105/2007, ktorým:

- a) bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa,
- b) bol potvrdený výrok rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov prvostupňového konania,
- c) bolo rozhodnuté o náhrade trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky **o d m i e t a** dovolanie odporcov 1/ a 2/ proti výroku rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. júla 2007 sp. zn. 9 Co 105/2007, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo 16. januára 2007 č.k. 10 C 46/2002-191 zaväzujúci odporcov 1/ a 2/ zaplatiť navrhovateľovi sumu 174 839 Sk.

Vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom zo 16. januára 2007 č.k. 10 C 46/2002-191 zaviazal odporcov spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 174 839 Sk so 17,6% úrokom z omeškania ročne zo sumy 174 839 Sk od 12. júna 2001 do zaplatenia, ako aj 17,6% úrokom z omeškania ročne zo sumy 40 762 Sk od 12. júna 2001 do 2. mája 2005 a tiež náhradu trov konania vo výške 101 964 Sk. V časti, ktorou sa navrhovateľ domáhal zaplatenia úroku z omeškania vo výške 17,6% ročne zo sumy 40 762 Sk za obdobie od 4. apríla 2001 do 11. júna 2001, súd návrh zamietol. V časti o zaplatenie 40 762 Sk konanie zastavil. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že v danom prípade nedošlo k podstatnému prekročeniu ceny diela, preto navrhovateľ nemal povinnosť oznámiť odporcom novourčenú cenu (§ 636 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Navyše, navrhovateľ oznamoval odporcom prekročenie ceny určenej odhadom tým, že im zasielal tzv. zálohové faktúry a v nich ich vyzýval na zaplatenie či už zvýšenej DPH (zo 6% na 10%) alebo zvýšenej ceny diela (z titulu indexácie nárastu cien). Súd prvého stupňa považoval návrh navrhovateľa v časti, ktorou sa domáhal zaplatenia rozdielu v cene diela, za dôvodný. Návrhu vyhovel aj v časti úrokov z omeškania z priznanej sumy (§ 517 Občianskeho zákonníka). Návrh v časti týkajúcej sa zaplatenia úrokov z omeškania za obdobie od 4. apríla 2001 do 11. júna 2001 ako nedôvodný zamietol, lebo odporcovia sa dostali s plnením do omeškania až po odovzdaní kľúčov od bytu 11. júna 2001. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal súd z § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporcov rozsudkom z 10. júla 2007 sp. zn. 9 Co 105/2007 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil vo výroku, ktorým boli odporcovia zaviazaní zaplatiť navrhovateľovi 174 839 Sk, ako aj vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania. Odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým boli odporcovia zaviazaní zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania, zmenil tak, že návrh zamietol. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozsudku sa odvolací súd stotožnil so skutkovými zisteniami i právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktorý návrh navrhovateľa na doplatenie ceny diela (výstavba bytu) považoval za dôvodný vo výške 174 839 Sk. Za správny považoval aj záver, že prekročenie dohodnutej ceny diela o 14,7% nie je podstatným prekročením ceny diela, lebo išlo o rozsiahlu stavbu a reálnym bol predpoklad, že môže dôjsť k zmene cenových predpisov, ako aj výšky DPH a pod. Z týchto dôvodov navrhovateľ nebol povinný objednávateľa bez meškania písomne upozorniť a oznámiť mu novourčenú cenu (§ 696 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade by sa „priznanie úrokov z omeškania z prisúdenej istiny priečilo dobrým mravom“ (§ 3 ods. 1 Občianskeho

zákonníka). Tento záver odôvodnil odvolací súd tým, že navrhovateľ porušil zmluvné povinnosti nedokončením diela v pôvodne dohodnutom termíne. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania súd odôvodnil poukazom na § 150 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v osobitných okolnostiach prejednávanej veci.

Rozsudok odvolacieho súdu napadli dovolaniami obe procesné strany.

Navrhovateľ podal dovolanie proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že mu nepriznal úrok z omeškania, a tiež proti výroku, ktorým mu odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Prípustnosť dovolania odôvodnil § 238 ods. 1 O.s.p. a jeho dôvodnosť § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Podľa názoru navrhovateľa nerozhodol odvolací súd správne, keď mu nepriznal úrok z omeškania s odôvodnením, že porušil záväzok odovzdať byt odporcom v dohodnutom termíne a výkon jeho práva sa prieči dobrým mravom. Navrhovateľ svoj nesúhlas s posúdením uvedenej otázky odvolacím súdom odôvodnil tým, že v predmetnom právnom vzťahu založenom zmluvou o výstavbe bytu mali obe zmluvné strany – obstarávateľ stavby (navrhovateľ) aj objednávateľ výstavby (odporcovia) – primerané právne prostriedky pre prípad porušenia záväzku druhou zmluvnou stranou. V prípade navrhovateľa išlo o jeho právo na zaplatenie úroku z omeškania (ak by sa odporcovia dostali do omeškania s plnením ich peňažného záväzku), v prípade odporcov išlo o ich právo na zaplatenie zmluvnej pokuty navrhovateľom (ak by navrhovateľ porušil svoj záväzok odovzdať im predmet zmluvy v dohodnutej lehote). V dôsledku toho ani jeden z nich nebol ukrátený na svojich právach, pričom realizácia týchto práv nebola nikomu znemožnená. Zo skutočnosti, že na jednej strane odporcovia neuplatnili voči navrhovateľovi ich práva z titulu (nimi tvrdeného) porušenia záväzku navrhovateľa odovzdať im byt v dohodnutej lehote, nemožno na druhej strane vyvodiť, že výkon práv navrhovateľa sa prieči dobrým mravom (§ 3 Občianskeho zákonníka). Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania podľa § 150 O.s.p. nie je dostatočne odôvodnené a odvolací súd pri posudzovaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa nechal do úvahy viaceré okolnosti (že navrhovateľ v procese výstavby bezplatne obstaral byt pre odporcov, že navrhovateľ bol nútený zaplatiť celý dlh odporcov zhotoviteľovi stavby zo svojich prostriedkov a že odporcovia ku dňu začatia konania nezaplatili navrhovateľovi ani tú časť splátky kúpnej ceny, ktorú nespochybnili). V závere dovolania navrhovateľ poukázal na to, že

napadnutý zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu je neurčitý v časti, ktorou odvolací súd navrhovateľovi nepriznal 17,6% úrok z omeškania so zaplatením sumy 174 839 Sk od 12. júna 2001; z výroku rozsudku totiž nemožno zistiť, či doba omeškania je ukončená dňom 2. mája 2005, alebo je jej koniec určený inak, pričom nie je tiež zrejmé, či ide o ročný alebo iný úrok.

Odporcovia podali dovolanie proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil výrok rozsudku súdu prvého stupňa zaväzujúci odporcov zaplatiť navrhovateľovi 174 839 Sk; dovolaním napadli aj výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil výrok rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov prvostupňového konania. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., pretože im ako účastníkom konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Za odňatie možnosti konať pred súdom označili postup súdu, ktorý sa nezaoberal ich tvrdeniami prezentovanými v priebehu konania o určení ceny diela rozpočtom. Odvolací súd pri prejednaní ich odvolania nepostupoval v súlade s § 212 ods. 1 O.s.p. Od začiatku súdneho sporu tvrdili a preukázali, že navrhovateľ sa domáha zaplatenia požadovanej sumy bez právneho dôvodu – ním uvádzaný dôvod nevyplýva z Občianskeho zákonníka, ani z iných právnych predpisov a ani zo zmluvy o výstavbe bytu. Vzhľadom na určenie ceny diela rozpočtom bola ku každému zvýšeniu ceny diela potrebná písomná dohoda zmluvných strán (čl. IV bod 3., 9. a čl. XI bod 5. zmluvy), taká dohoda ale nebola uzavretá. Súd sa primerane nevysporiadal ani s čl. IV bod 3/ zmluvy a nezohľadnil, že navrhovateľ v rozpore s ňou indexoval nielen práce ale aj materiál. V konaní bolo vyjadrením znalca preukázané, že zvýšenie indexov a DPH podľa vety 2., 3. a 4. bodu 3 čl. IV zmluvy o výstavbe bytu bolo v záverečnej faktúre vyúčtované nielen v rozpore s citovaným článkom zmluvy, ale tiež v rozpore s Občianskym zákonníkom. Odvolací súd mal vec posúdiť podľa § 635 Občianskeho zákonníka, a keď tak nepostupoval, odňal im možnosť konať pred súdom. Nezaoberal sa totiž zákonným spôsobom skutočnosťami, ktoré majú význam pre právne posúdenie veci. Takto nesprávne postupoval aj prvostupňový súd, ktorý svoje rozhodnutie odôvodnil len s poukazom na spôsob dojednania ceny bytu v článku IV. zmluvy a podľa § 636 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov odporcovia žiadali rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu odporcov navrhol ich opravný prostriedok odmietnuť ako procesne neprípustný. Uviedol, že odporcovia v dovolaní nekonkretizovali,

ktoré procesné práva účastníkov konania im boli odňaté alebo obmedzené, netvrdili a ani nepreukázali skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zaoberali sa len dôvodmi, pre ktoré považujú napadnutý rozsudok v potvrdzujúcej časti za nesprávny.

Odporcovia vo vyjadrení k dovolaniu navrhovateľa uviedli, že zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu a tiež jeho výrok o nepriznaní trov odvolacieho konania navrhovateľovi sú vecne správne. V prípade zamietnutia dovolania navrhovateľa žiadali priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že obe dovolania podali včas riadne zastúpení účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolania účastníkov smerujú proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie navrhovateľa smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa. Prípustnosť dovolania navrhovateľa vyplýva z § 238 ods. 1 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia dovolateľom. Navrhovateľ v dovolaní namietol, že ním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa odporcom uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania (vo výške a za obdobie uvedené vo výroku jeho rozsudku).

Odvolací súd jeho rozsudok zmenil tak, že návrh v tejto časti zamietol, lebo dospel k názoru, že „priznanie úrokov z omeškania sa v danom prípade prieči dobrým mravom“. Tento názor vyvodil odvolací súd z toho, že navrhovateľ porušil zmluvné povinnosti tým, že nedokončil dielo (neodovzdal dokončený byt odporcom) v pôvodne dohodnutom termíne.

V zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené ustanovenie Občianskeho zákonníka nemá vlastnú normotvornú platnosť. Na základe všeobecných pravidiel morálky, elementárnej slušnosti a tolerancie upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie ustanovení právnych predpisov, ktoré priamo upravujú právne vzťahy (vid' tiež napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 38/1997).

Výkon práva, ktoré určitému subjektu právneho vzťahu priznáva objektívne právo, sleduje uskutočnenie cieľa sledovaného právnou normou; takýto výkon práva zásadne vylučuje protiprávnosť, lebo ten istý stav nemôže byť súčasne stavom právnym i protiprávnym. Výkon práva s takýmito znakmi nemôže byť v zásade v rozpore s dobrými mravmi, a to ani vtedy, ak jeho možným vedľajším dôsledkom je určitý majetkový postih účastníka na druhej strane záväzkového právneho vzťahu.

V zmluve o výstavbe bytu účastníci počítali aj s možnosťou porušenia záväzku niektorou zo zmluvných strán. Pre tento prípad zmluva predpokladá objektívnym právom uznávané právne dôsledky, a to vznik práva navrhovateľa na zaplatenie úroku z omeškania (ak by sa odporcovia dostali do omeškania s plnením ich peňažného záväzku), resp. práva odporcov domáhať sa zaplatenia zmluvnej pokuty (ak by navrhovateľ porušil svoj záväzok odovzdať im predmet zmluvy v dohodnutej lehote). Uvedené práva majú sankčný a kompenzačný charakter (vid' napríklad § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka) a ich výkon sa vzhľadom na to, čo je uvedené v predchádzajúcom odseku, už z princípu nemôže priečiť dobrým mravom. Na podstate toho sa nič nemení ani vtedy, keď sankciu za nedodržanie zmluvných povinností uplatňuje ten, kto sám v plnom rozsahu nesplnil svoje zmluvné povinnosti. V rozpore s dobrými mravmi by výkon týchto práv mohol byť iba ak by bol napríklad uskutočňovaný s úmyslom poškodiť druhú zmluvnú stranu alebo ak by mal znaky šikanózneho konania alebo ak by – so zreteľom na individuálne, konkrétne

existujúce okolnosti – mal pre niektorého z účastníkov konania dopady likvidačné (alebo naopak, neodôvodnene zvýhodňujúce).

V danom prípade výsledky dosiaľ vykonaného dokazovania nedávali podklad pre záver, že výkon práva navrhovateľa mal vyššie uvedené znaky a že bol v rozpore s dobrými mravmi. Výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa v časti príslušenstva, spočíva teda na predčasných (nesprávnych) právnych záveroch. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto uvedený výrok rozsudku odvolacieho súdu zrušil (§ 243b ods. 2 O.s.p.); ako súvisiaci zrušil výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov prvostupňového konania, a tiež výrok, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov odvolacieho konania. Dovolací súd vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Pre účely ďalšieho konania v danej veci dovolací súd pripomína povinnosť súdu presne vymedziť výrok rozhodnutia tak, aby bol dostatočne určitý, zrozumiteľný, aby o jeho obsahu nevznikali pochybnosti a aby bol vykonateľný.

Dovolanie odporcov 1/ a 2/ smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený jednak výrok rozsudku súdu prvého stupňa zaväzujúci odporcov zaplatiť navrhovateľovi 174 839 Sk, jednak výrok rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov prvostupňového konania.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Prípustnosť dovolania odporcov v danom prípade nemožno vyvodiť z § 238 O.s.p., lebo nesmeruje proti rozhodnutiu, ktoré by vykazovalo znaky rozsudkov, proti ktorým je dovolanie prípustné. Nejde o zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci čo do opodstatnenosti návrhu na začatie konania nezaujal dosiaľ záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku dovolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

So zreteľom na to by dovolanie odporcov mohlo byť procesne prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv

právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'. Dovolací súd sa s prihliadnutím na obsah dovolania odporcov a v dovolaní odporcov vytýkané nesprávnosti osobitne zameril na posúdenie, či postupom odvolacieho súdu nebola odporcom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

O vadu, ktorá je významná z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p., ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a svojim procesným postupom odňal účastníkovi konania možnosť realizovať jeho procesné oprávnenia. O procesnú vadu v tomto zmysle ide v prípade, že súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to napríklad právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam alebo k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, ďalej právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 4, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p).

Z obsahovej stránky, ktorá je rozhodujúca pre zistenie podstaty dovolacích námietok a tiež pre posúdenie prípustnosti dovolania, je zrejmé, že časť námietok odporcov, sa napriek ich formálnemu (formulačnému) vymedzeniu a napriek poukazu na § 237 O.s.p. netýka procesného postupu súdu a procesných nedostatkov postupu súdu, ale že sa v skutočnosti týka právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). To, čo sa rozumie pod právnym posúdením veci, je vysvetlené vyššie v časti týkajúcej sa dovolania navrhovateľa.

Treba zdôrazniť, že nesprávne právne posúdenie veci je síce považované za relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby námietky dovolateľov o nesprávnej aplikácii ustanovenia § 636

Občianskeho zákonníka boli opodstatnené (dovolací súd ich z tohto aspektu neposudzoval), nimi vytýkaná skutočnosť by mohla mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nebola by ale spôsobilá založiť prípustnosť ich dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, by preto prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie odporcov nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

K námietkam odporcov, že odvolací súd založil rozhodnutie na dôkazoch nesprávne vyhodnotených, dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať tým, že nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov; jeho rozhodnutie môže byť z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť prípustnosť dovolania nezakladá.

Aj k námietke odporcov, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, treba uviesť, že nimi tvrdená vada (ak k nej došlo) by mala povahu (len) tzv. inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto procesná vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), nezakladá ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Pokiaľ odporcovia dovolaním napadli výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, smeruje ich opravný prostriedok proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (viď § 239 ods. 3 O.s.p.). V súvislosti s tým treba pripomenúť, že procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. nevyšli v dovolacom konaní najavo.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania odporcov nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky ich dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal v tejto časti napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V novom rozhodnutí rozhodne súd o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. marca 2009

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková